SZÍV-HANG

A PESTSZENTLŐRINCI FŐPLÉBÁNIA IDŐSZAKOS KIADVÁNYA

XXIV. évfolyam/2. szám

Egy új fejezet

Pünkösd ünnepével az egyházi évben a húsvéti idő végéhez érkezünk, és kezdetét veszi az évközi idő. Egyházunk arra hív bennünket, hogy a pünkösdi események tanúságát és útmutatását ültessük gyakorlatba az előttünk álló időben. Most, amikor véget ér a húsvéti időszak és kezdetét veszi az évközi idő, a még friss élményeinkre és tapasztalatainkra is támaszkodhatunk, hogy minél személyesebben tudjuk megragadni ennek a váltásnak a lényegét. Ahogy az elmúlt hónapokban a beszűkült életterünk rávezetett minket arra, hogy sok minden átértékelődjön bennünk, úgy a húsvéti ünnep is egészen közel vitt mindnyájunkat Istenhez, és átgondolhattuk a világhoz való viszonyulásunkat is.

Az évközi idő nem egy „semleges idő” akar lenni, hanem a két legkiemelkedőbb ünnep, a karácsony és a húsvét közötti időszakot nevezi egyházunk évközi időnek. Ez a fajta elosztás meghívásként is állhat előttünk: ha életünk meghatározó pillanatait kellene kiemelnünk, akkor azokat ünnepként őrizzük-e a szívünkben és az emlékezetünkben? A közte eltelt időben mennyire tartottuk fontosnak, hogy ne veszítsük szem elől - mindennapi teendőink sodrásában - életünk ünnepi pillanatait, mennyire tértünk vissza azokhoz, mint erőforráshoz?

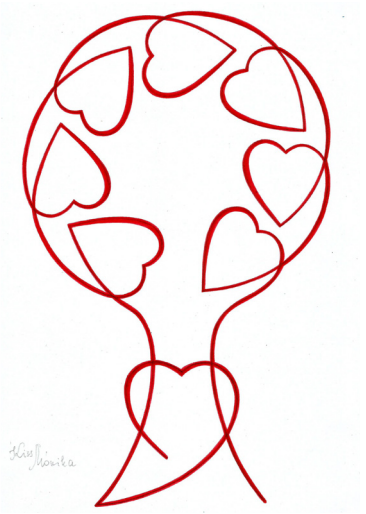

grafika: Kiss Mónika

Egyházunk arra tanít, hogy Krisztus személyét, az Ő tanítását és életpéldáját ne csak megismerni törekedjünk, hanem kövessük is Őt. Krisztus tanít és segít minket, hogy a mindennapi életünkben az „átlagos hétköznapokat” is értékes napokként éljük meg. Ezzel a szemlélettel valóban egy új fejezet veheti kezdetét Pünkösd ünnepével, amihez kérjük a Boldogságos Szűz Mária és védőszentjeink közbenjárását is.

Tampu-Ababei József plébános

Díjátadás nem a megszokott módon

Szeretettel köszöntjük a kedves Olvasókat!

A járványügyi helyzet miatt virtuális interjút készítettem Turi Andrással abból az alkalomból, hogy a Táncház Napján Halmos Béla-emlékérmet kapott, melynek átadása nem a szokott módon, nagy nyilvánosság előtt történt, hanem a Hagyományok Háza TV stúdiójában. Szerettem volna minél többet megtudni a névadó Halmos Béláról, a táncházmozgalomról és természetesen Andrásról, a kitüntetéssel kapcsolatos érzéseiről, gondolatairól.

M: **Mit illik tudni Halmos Béláról, hisz csak példát adó emberekről szoktak díjat elnevezni? Miben példa Ő a ma emberének?**

A: Halmos Béla a táncházmozgalom kiemelkedő egyénisége. Ő volt az, aki a kezdetektől fogva a prímás volt a Sebő együttesben, Sebő Ferenc pedig a kontrás, így a népzenei hierarchia szerint Halmos Béla volt a vezető. Mindenki "Bélája", "Béla bácsija" volt, nagyon közvetlen egyéniség, aki jól tudott az emberekkel beszélni. Mondhatjuk, hogy Magyarországon a népi hegedülés az Ő nyomán terjedt el, kis túlzással azt lehetne mondani, hogy "Ő tanította meg az országot hegedülni". De ez a díj inkább a közösségépítő tevékenységére utal, ezért olyan emberek kapják, akik a táncházmozgalmon belül közösség építésben valamilyen kiemelkedőt végeztek.

A ma emberének először is Béla bátorsága lehetne példa, hiszen abban az időben a táncházmozgalom azért rendszerellenes volt. A táncházakban ott voltak a „megfigyelők", az Államvédelmi Hatóság emberei, akik az egész mozgalmat figyelemmel kísérték, jelentéseket írtak, tehát nagy bátorság is kellett ahhoz, hogy ezt valaki nyíltan végezze, sőt egy ilyen mozgalomnak az élére álljon.

Én Halmos Bélát 1985-ben ismertem meg. Később, mikor a Jánosi együttes tagja lettem, közelebbi ismeretségbe is kerültünk, kollégák

Tartalom

Egy új fejezet 1

Díjátadás nem a megszokott módon 2

Fiúk és leányok 7

Historia Domus - 22. rész 9

Plébániánk hírei, információ 12

lettünk. Mikor Vele beszélgetett valaki, érezte, hogy annak ellenére, hogy ő a híres Halmos Béla, egyenrangú félként, sőt a másik embert teljesen elfogadva fordul felé. Mindenkit megdicsért, amikor jól muzsikált, és a maga módján azt is elmondta, ha valamivel nem értett egyet, de sohasem éreztük, hogy megbántana. Amikor a Zeneakadémiát végeztem, akkor ő már oktató volt a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyemen, a nemrég beindult Népzene Tanszéken, ahol alkalmunk volt az óráit is hallgatni. Ebben is fáradhatatlan volt, csakúgy, mint egész életében. Energiát és fáradságot nem kímélve a táncházmozgalom felvirágoztatásán dolgozott, teljes önzetlenséggel.

Ő olyan egyéniség tudott lenni, aki összehozta az embereket. Szerintem egyébként a táncházmozgalomnak a legfontosabb ismérve nem is a muzsikálás és táncolás volt, hanem a közösségteremtés. Ezeket tanultuk meg Tőle!

M: **Mióta ünnepeljük a Táncház Napját?**

A: Ez az idei lett volna a kilencedik alkalom, ami a járványhelyzet miatt most elmaradt, vagy inkább későbbre tolódott. Kilenc éve rendszeresen május közepén a Hagyományok Háza rendezi meg a Táncház Napját. Azért álmodták meg ezt a napot, hogy a Kárpát-medencei magyarságot összefogva megmutassák azt, hogy a táncházmozgalom micsoda értékeket képvisel.

A magyar "táncház módszer", vagyis a táncházmozgalom eredménye – amit talán Magyarországon sem mindenki tud – az Unesco által is elismert Világörökség része lett.

Az első táncház megalakulásának a 40. évfordulójára indította el a Hagyományok Háza Baráti Köre ezt az ünnepséget, hagyományteremtő szándékkal. Egész napos szabadtéri rendezvények keretében szokott zajlani az ünnepség.

M: **Mikor is volt az első táncház pontosan?**

A: Az első táncházat 1972. május 6-án rendezték meg Budapesten. A mai Írók Boltja, a Liszt Ferenc téren levő könyvklub adott helyet az első táncháznak. Nagy felbolydulást keltett, a járókelők megálltak, értetlenül bámultak be a klubba. A meghívón ez állt: „Táncház úgy, mint Széken". Az egész táncházmozgalom alapját a széki táncház adta. Szék egy kis falu Mezőségen, Erdélyben, és ennek a mintájára elhatározták, hogy Budapesten is csinálnak egy ilyen táncházat. De kik is voltak ott, kik ezek a „nagy" nevek, akik ebbe beleszerettek? Volt egy tánc és egy zenei része. A zene ol-

daláról már említettük Sebő Ferencet és Halmos Bélát, és ott volt Éri Péter, aki később a Muzsikás együttes tagja lett brácsásként. Ők hárman muzsikáltak. Eleinte leginkább négy táncegyüttes: a Bihari, a Bartók, a Vadrózsák és a Vasas táncegyüttes tagjai voltak ott. A Bihari együttes vezetője Novák Ferenc volt, a Bartóké pedig Timár Sándor. A tánctanítás mellett voltak filmvetítések és néprajzi jellegű beszélgetések, előadások is. Az akkori írok közül több ismert egyéniség látogatta a táncházat. Köztük volt Weöres Sándor, Csoóri Sándor, Nagy László és Szécsi Margit. Ekkortájt lett híres Csoóri Sándor azon mondata, miszerint a néptánc történetének két nagy mozzanata volt: amikor felkerült a színpadra, majd pedig amikor lekerült a színpadról, vissza a földre. A táncházba ugyanis minden színpadiasságot, koreográfiát kerülve, csak a szabad tánc miatt mentek az emberek. Nagyon népszerű lett a táncház és döntést kellett hozni arról, hogy mindez maradjon a táncegyüttesek köreiben vagy nyissák ki a kapukat. Ezt Tímár Sándor szorgalmazta, ezért a továbbiakban a Bartók táncegyüttes lett a szellemi vezetője a mozgalomnak. A tánctudományi alapokat Martin Györgynek, a híres néptánckutatónak köszönhetjük, az ő gyűjtéseire tudott alapozni az egész mozgalom. A gyűjtött felvételeken nem csak a tánc látszik, hanem a zene is hallatszik, így a zenészek a felvételek segítségével a zenét is tudták tanulmányozni. Tímár Sándor kimondottan megkövetelte a táncosaitól, hogy ne egymással, hanem az érkező vendégekkel táncoljanak. Mindenkit, aki megérkezett szeretettel fogadtak. Nem is a tánc pontos eltáncolása vagy a tökéletes zenélés adta a lényegét az összejövetelnek, hanem a közösségben volt a lényeg.

A táncházmozgalom elindított egy népzenegyűjtő áradatot is. Mára már hihetetlen mennyiségű anyag gyűlt össze a Zenetudományi Intézetben és a Hagyományok Házában. Ezeket már nem úgy kell elképzelni, mint Bartók Béla gyűjtését, recsegő fonográfon, ahol maximum két percnyi anyagot tudtak rögzíteni, hanem jó minőségű és a világon egyedülálló mennyiségű anyagra kell gondolni.

M: **Elmúltál ötven éves (ha ez nem titok), és az átadáskor azt is említették, hogy ez egy életmű díj. Hogy érint ez? Fáj az idő múlása és hogy elérted azt a kort, amikor már életmű díjat lehet elnyerni, vagy inkább örömmel, megelégedettséggel tölt el, hogy valahol, valakik, valamiért értékelik a Te munkásságodat?**

A: Azt kell, hogy mondjam, mindkettő igaz. Az első gondolatom az volt, amikor értesítettek a Hagyományok Háza részéről, hogy igen, már ennyire öregszem? Aztán amikor a

díjátadón felolvasták, hogy miért is kaptam a díjat, akkor arra gondoltam, hogy ez mind tényleg megtörtént. De arra is gondoltam, hogy az évek során, amikor ezt csináltam, akkor egyáltalán nem tűnt fel, hogy én ennyi mindent csinálok.

Hívő emberként egy másik oldalát is fel kell hoznom ennek a kérdésnek. Úgy érzem, hogy ez a Jó Isten segítségével, az Ő kegyelmével ment végbe. Ez a díj, amit most kaptam, tulajdonképpen az Úristennek szól, hogy kiválasztott engem erre a feladatra és én ezt meg tudtam csinálni az Ő kegyelméből. És a rengeteg segítőmnek is szól, elsősorban feleségemnek, Ritának, aki ugyanígy megkaphatta volna ezt a díjat, mert mindent együtt csináltunk. Ez nem egy szakmai díj, nem előadóművészként értékeltek, hanem ezt a díjat a közösségépítésért kaptam, de inkább kaptuk, mert ezt a részét teljesen Ritával együtt csináltuk. Mindazoknak az embereknek is köszönöm, akik az elindulásban segítettek. Volt egy kis tánckörünk, ahova Ritával jártunk, ahol elég szellemi táplálékot kaptunk ahhoz, hogy el tudjunk indulni ezen az úton. Az, hogy idősebb lettem, nem mondanám, hogy fájna, de érzékelem, hogy mögöttem van sok minden. Ebbe nem nagyon gondolok bele, inkább teszem a dolgomat.

M: **Ha neked kéne összefoglalni, hogyan határoznád meg, miben áll a munkásságod?**

A: Úgy tekintek magamra, aki egy olyan személyiség, aki összehozza az embereket.

Minden tevékenységemet az motiválja, az mozgatja, hogy az embereket arra ösztönözzem, hogy közelebb kerüljenek egymáshoz.

Erre egyébként a népzene kiválóan alkalmas. A táncház eleve egy közösségi cselekedet, a muzsikálás szintén. A másik ilyen lehetőség pedig a plébánia, ahol a közösség már eleve létezik, és ezen a közösségen belül szeretnék hozzájárulni ahhoz, hogy az emberek közötti kapcsolat még szorosabb legyen. Hitem szerint semmi más nem számít ezen a szinten, csak amit Jézus mondott: Legyetek mindnyájan egy, amint én is egy vagyok az Atyával.

M: **A díjátadáson Lőrincz Beáta, a Hagyományok Háza Baráti Körének elnöke így méltatta munkásságodat:**

„Turi András művésztanár, a XVIII. kerület kulturális életének meghatározó egyénisége, aki nagy alázattal, emberséggel végzi a mindennapok nevelő, oktató, művészeti tevékenységét. Jelenleg az Óbudai Népzenei Iskola és a XVIII. kerületi Dohnányi Ernő Zeneiskola művésztanára. A kerületben folyó népi hagyományápoló programok szervezője, résztvevője, saját otthonában szervezett, a régi falusi szokásokat idéző éneklések házigazdája. A kerület óvodáiban, iskoláiban feleségével, gyermekeivel és zenész társaival évtizedek óta hagyományápoló programokat tart. Szerepet vállal a kerületi népdaléneklő versenyek lebonyolításában, zsűrizésében. Tanítványai országos versenyeken indulnak és díjazottként érnek haza. A XVIII. kerületi civil és egyházi szervezetek kulturális munkáját segíti, a Tébláb Táncművészeti Alapítvány kuratóriumának tagja és művészeti tanácsadója. 1990 óta tagja a Jánosi együttesnek. Az általuk kiadott több hanglemez, TV-s, rádiós szereplés és számtalan hazai és külföldi hangverseny bizonyítja kiváló népzenei tevékenységét. Emberi tulajdonságainak, szakmai tudásának köszönhetően minden tevékenységében kimagaslót alkot."

Kedves András! Nem volt nehéz elviselni ezt a direkt dicséretet? Persze mindannyian

egyetértünk, hogy valóban ilyen, mondhatni rendkívüli ember vagy.

A: Óh, köszönöm! Igen, azt hiszem szerény vagyok, nem szeretem, ha szembe dicsérnek. Azt azért nem mondom, hogy nehéz volt elviselni. Jó érzés volt, de közben pironkodtam és nagy bajban lettem volna, ha nekem kellett volna összefoglalni, mit is csináltam.

M: **Mennyiben segítette hivatásodat a közösség, ahol élsz?**

A: A legmeghatározóbb közösség, ahol most élek, a plébániai közösség. Úgy is mondhatnám, hogy ezt a díjat a plébániának is köszönöm. Mert ha nem lett volna az a közeg, ahol lehetett ezt a tevékenységet végezni, és ha nem lettek volna nyitottak erre az emberek, akkor én nem csinálhattam volna ezt az egész tevékenységet, és nem is kaphattam volna ilyen díjat. Ezért ezúton is köszönöm ezt a plébániának! És végig mehetnék a plébánosok során, 1997 óta. Azóta lakunk itt és aktív tagjai vagyunk a közösségnek. Akkor Varjú Imre atya volt a plébános, és neki elévülhetetlen érdemei vannak ennek az egésznek az elindításában. Nézzünk erre egy példát! Az első év karácsonyán megkerestem Imre atyát, és mondtam neki, hogy a régi világban az éjféli mise után a pásztorok lejöttek a templomhoz és dudáltak, és arra táncolt a tömeg. Kicsit félve kérdeztem Imre atyától, hogy meg lehet ezt itt is csinálni, mert a duda egy eléggé megosztó hangszer, de Imre atya azt mondta, hogy miért ne? Hosszan sorolhatnám a többi plébános támogatását, de ugorjunk a jelenbe, Abi atyához. Ő, aki személyében is nagyon vonzódik a magyar népi kultúrához, Moldvában, ahonnan származik, ebben is élt és ott a mai napig élő ez a kultúra. Ő nem csak támogatja a munkánkat, hanem aktívan részt is vesz a hagyományt felelevenítő és éltető eseményeken.

M: **Azt gondolom, hogy a közösség is hálás mindezért, így ez az érzés kölcsönös.**

A: Még egyszer szeretném kiemelni, hogy a plébánia közössége volt a közege ennek az egész munkának, ezért szeretnék köszönetet mondani azoknak, akik ebbe a közösségbe annak idején befogadtak minket Ritával. Szabó Bandiéknak, Mátyássi Feriéknek, Zajkáséknak, Czétényiéknek, Szklenáréknak, Taigiszeréknek, Kollányiéknak és minden kedves barátunknak, akik lehetővé tették ezt a munkát azzal, hogy elfogadtak, szerettek, sőt szeretnek! Azt hiszem szerencsénk volt, hogy Bandinak "bejött a stílusunk", köszönöm a sok szervezést és erőt, amit beletett a betlehemes és a passió játékok létrehozásába.

* * *

Kedves Olvasóink!

Remélem, hogy ebből a beszélgetésből sok érdekességet tudhattak meg a táncházmozgalomról, főbb szereplőiről, céljáról és Turi Andrásról, akinek ezúton is szívből gratulálunk az emlékéremhez! A Jó Isten további áldását kérjük közösségépítő tevékenységére, családjára, szeretteire, hogy még sokáig vezethessen minket a húsvéti készület idején a passiókon, a betlehemes játékokon és annyi számos ünneplés, együttlét alkalmával!

N.F.M.

Fiúk és leányok

Immáron sokadik éve rendezünk a plébániánkon lelkes apákkal és édesanyákkal gyermek és fiútúrákat. Jogosan vetődik fel a kérdés, hogy miért is van erre szükség? A gyermekek (nem koedukált) nevelésének célja a férfias és a nőies eszmények tudatosítása, a gyermekeknek a későbbi apai és anyai szerepekre, így a családi életre történő felkészítése. Ez utóbbiakat nagyon fontos célnak tartjuk, mert korunk hajlamos ezeket az emberi természetből ösztönösen fakadó szerepeket összemosni.

Felborultak azok a hagyományos szerepek, amelyeket biológiai és pszichés törvényszerűségek hoztak létre. Összekeveredtek az anyai és az apai szerepek. Elhomályosul a férfi ideál, sok esetben hiányzik az apa szerepét betöltő személy. Az anyai szereppel is bajok vannak. Az anyaság megbecsülése jelentősen csökkent, az anya, pláne ha többgyermekes, már nem példakép, a fiatal lányoknak nem követendő modell, mert sok esetben nem akadt, aki ezt megtanította volna nekik. Emellett a társadalmi közvélemény és a média is anya-ellenes.

Az apa-szerepre történő felkészítés pedig nemes egyszerűséggel hiányzik. Ide sorolandó a papi és a szerzetesi hivatás gyermekekkel történő megismertetése (nem véletlen, hogy az atya és az apa szó értelme mennyire hasonló). Ha gyermekekkel foglalkozunk a családi életre történő nevelés tekintetében, akkor egyúttal a papi és szerzetesi hivatások utánpótlásáról is gondoskodhatunk. A papi és szerzetesi hivatás is egyfajta férfi és női ideál, melyet jó megismertetni és megszerettetni a gyermekekkel.

A plébániákon, a katolikus közösségekben a leányok "túlreprezentáltak", általánosságban nyomasztó a fiúhiány - a serdülőkort követően a fiúk többsége „kibérmálkozik” az egyházból. A lányok közül ugyan jóval többen megmaradnak a plébániai élet körforgásában, de ezzel az ifjúsági közösségek „ellányosodnak”. Ennek az a következménye, hogy „eladósorba” érve viszonylag kevés olyan hívő fiatalembert találnak maguknak, akik megfelelő szemléletűek és pszichésen az apa-szerepre is rátermettek.

Tendenciák

Elgondolkodtatók a korábbi felmérések adatai, miszerint – elsősorban karrier- és kényelmi okok miatt – társadalmunkban álta-

lánosságban a fiatal lányok 10-15%-a egyáltalán nem kíván gyermeket vállalni (vajon nem gondolnak arra, hogy valaha egyszer egy édesanya őket is megszülte?). De ne áltassuk magunkat, egyházi közösségeinkben sem túl magas a házasságkötések száma, a társadalmi trendnek megfelelően ezeknek az ideje (sokszor túlságosan) kitolódik.

Létezik azonban egy másik tendencia is (belterjes) köreinkben: újabb jelenség, hogy a közösségekből kikerült ifjú házasok sok esetben nem akarnak hamar gyermeket, általában nem is egészségügyi okokból kifolyólag, de akár több évig is várnak. Ennek következménye, hogy ezeknél a pároknál kevesebb gyermek születik, kisebb a nagycsaládok kialakulásának a valószínűsége - habár az oltárnál ígéretet tettek arra, hogy jövendő gyermekeiket elfogadják.

Tennivalók

A bevezetésben említett gondolatokat követve több évvel ezelőtt néhány hasonló szemléletű szülővel beszélgetve arra a következtetésre jutottunk, hogy a fiúgyermekeknek rendszeresen „fiús" jellegű táborokat szervezzünk. Ezek nomád vagy félnomád jellegűek voltak, és megrendezésük során a gyermekek öntevékenységére építettünk. Érdemes persze leányainkat is bevonni, hiszen a "vagányságra" nekik is legalább annyira szükségük van.

Alkalmazott módszereink

A gyerekek a kényelmes városi léttől – és a fogyasztói társadalomtól – egy hétre elszakadva a szabad természetben megteremtették a létfenntartásukhoz szükséges körülményeket: segítséggel tábort építettek, tüzet raktak, főztek, valamint a hátukon cipeltek mindent, ami egy táborhoz általában szükséges. Igen nagyszerűen viselték a sokszor nem is egyszerű megpróbáltatásokat. A sok ügyességi játékkal (például sziklás patakmederben futás időre, fatörzsön futás egy patak felett, íjazás, sziklamászás, csörlőn függeszkedés, tájékozódási versenyek, fakardozás, stb.) az volt a célunk, hogy ügyességben és kitartásban növekedjenek; ne ijedjenek meg az első megpróbáltatásoktól, próbálják maguk megoldani az új helyzeteket. Az élet sem szól másról. Fokozottan figyeltük az egymás közötti kommunikációt is, és a „vadhajtásokat" sikeresen nyesegettük.

A lelki beszélgetések alkalmával koruknak megfelelő szinten a nemek családban betöltött szerepére okítottuk őket. A „fiús" mintákat bemutató bibliai történetek mellett például az Árpád-házi magyar szent királyok eszményképe is előkerült olyan vonatkozásban, hogy szentjeink a jóság, engedelmesség, bátorság, lovagiasság eszményképét miként valósították meg életükben és a magyar történelemben, és ezek az erények a mi életünkben miként valósíthatók meg.

Valamennyi esetben egy atya is velünk tartott ezeken a túrákon. Ezt azért tartottuk fontosnak, hogy lássák a gyermekek, hogy a velünk lévő pap ugyanúgy viseli a nehézségeket, mintát ad (papi ideál), emellett a mindennapi szentmise révén Krisztust is „elhozza" a táborba.

Az utóbbi táborokat már nagyobbak bevonásával rendeztük meg oly módon, hogy a kisebbekkel történő foglalkozásra ösztönöztük őket. Rendkívül fontosnak tartjuk az olyan fiú-és leányvezetők képzését, akik képesek foglalkozni a kisebb fiú és leánygyermekekkel, és képesek „átadni" az általunk is fontosnak tartott eszményeket. „A puding próbája az evés", vagyis a gyakorlatban kívánjuk „megtanítani" az ifjúságot a kisebbekkel való törődésre. Persze vannak már korábban kidolgozott, sikeresen működő minták (Regnum, cserkészet), de a probléma közös. Mindenhol vezetőhiánnyal küzdenek. Fiataljainkat pedig leterheltségük miatt nehéz arra rávenni, hogy

egy idő- és energiaigényes, akár több évig tartó képzésben részt vegyenek.

A vezetőképzésben rejlő lehetőségek, eredmények

Reményeink szerint gyermekeinket hozzásegíthetjük ahhoz, hogy a későbbi családjukban betöltendő szülői szerepeikre könnyebben ráérezhessenek, nem is szólva arról, hogy a közösségben esetleg többen hívást kaphatnak a papi vagy a szerzetesi hivatásra. Meggyőződésünk szerint igenis meg lehet akadályozni a fiúközösségek kialakításával, hogy majdan a fiatalemberek tömegesen hagyják el egyházunkat. A fiataloknak, akárcsak a gyerekeknek, kalandra van szükségük. Fontos, hogy ezt az igényt ne a kütyüket nyomkodva vagy gép előtt ülve elégítsék ki, hanem arra törekszünk, hogy - felnőtt felügyelet mellett - a természetben igazi kalandot nyújtsunk nekik (éjszakai túra, magashegyi túra a Magas-Tátrában, vízitúra stb.). A fiúk megmaradásával remélhetőleg az önálló családot alapítani kívánó lánygyermekeink részére is nagyobb lesz a megfelelő értékrenddel bíró „választék".

Szabó Bandi

Historia Domus - 22. rész

Még mindig az Eucharisztikus Kongresszus előkészítéséről szólunk, 1938. április 23-25-ig terjedő időszakáról, amely Pestszentlőrincen zajlott le.

Húsvéti számunkban plébániánk eseményeiről számoltunk be, most pedig lássuk a közeli telepekhez köthető rendezvényeket:

Erzsébet-telepen Csáky Vilmos fővárosi hitoktató, Bangha Ferenc iparkamarai titkár; Szemere-telepen Varga Szigfrid újpesti káplán, Csincsura Győző polgári iskolai igazgató; az Állami Telepen pedig Kiss István kunszentmiklósi esperes plébános és Tóth Tivadar gimnáziumi igazgató méltatták az ünnepet.

„A telepek lakói a rendezvények után körmenetben mentek a főplébánia templomához,

Gyülekezés körmenetre a plébánia mellett

ahol a 6 órai litánia után kezdődött a Szentséges körmenet mintegy 14 ezer hívő részvételével, fegyelmezetten, áhítatos lélekkel – feledhetetlen élmény volt!" – írja W. Béla.

Képek a fővárosi ünnepségekről

forrás: gallery.hungaricana.hu

A Szent Jobb szerelvény körbejárása az országban
https://barankovics.hu/cikk/idoszeru/szent-istvan-muvenek

Díszkivilágítás
forrás: XI. kerület - Újbuda | Eucharisztikus Világkongresszus Budapesten...

Az Oltáriszentséget vivő hajó
forrás: szerzetesek-visszaemlekezese-az-1938-eucharisztikus-kongresszusra

A Hősök terén éjfélkor
egykori képeslap

Az Országház előtt
forrás: MTI foto archívum

Plébánosunk így ír erről:

„A Budapesti Eucharisztikus Kongresszus nagyszerű napjait nem akarom ecsetelni. Beszélnek róla az akkori újságok, csak a mi részvételünket akarom itt megörökíteni. Több mint 900 tagsági igazolványt adtunk el, ennyien vettek részt a megnyitó éjféli (Hősök terén, férfiaknak tartott, szerk.) szentségimádásán és a legátusi misén, a gyermekek közös áldozásán a kísérőkkel együtt mintegy 1300-an. Ide többet nem engedtek be. Nálam jártak amerikai papok, kik részt vettek a Chicagói Eucharisztikus Kongresszuson és őszintén mondták: Az tömegre nagyobb volt, de szépségre és fegyelemre, áhítatra, rendezettségre, a bíborosok és püspökök nagy tömegére nézve – felülmúlhatatlan volt! A kongresszussal kapcsolatban eladtunk: 4000 db jelvényt; 1200 részvételi jegyet; 65 tribün ülőjegyet."

Folytassuk a következő idézettel:

„1938 májusában még minden szépen lezajlott, de ez volt az utolsó nagy nyilvános megjelenése a katolikus Magyarországnak és a katolikus világnak. Utoljára még megjelent a régi időknek az egyháza teljes díszes pompájában, de már gyűlni kezdtek a viharfelhők…" (Szerzetesek visszaemlékezése az 1938-as Eucharisztikus Kongresszusra, Nemeshegyi Péter írása. https://szerzetesek.hu/hirtegla/szerzetesek-visszaemlekezese-az-1938-eucharisztikus-kongresszusra)

Itthon:

Augusztus 20-án áldotta meg plébános úr a jubiláló Szemere-telepi Szent István templomot, főpapi misét tartott és ezzel átadta rendeltetésének. Szerette volna a szentmisét ferences atyákkal celebráltatni, de nekik nem voltak abban időben kihelyezendő szerzeteseik, ezért a szaléziánusokhoz fordult. Minden vasár- és ünnepnap, első pénteken miséztek és litániát mondtak. Ezért az Egyháztól havi 70 pengőt kaptak, a helyiektől 5 pengőt és ebédet. 1938 október 1. óta szolgálatuk rendszeressé vált.

Közben, valóban gyűltek a felhők Európa felett.

Szilárdi Mariann

IEC 2020
BUDAPEST | HUNGARY

52. NEMZETKÖZI EUCHARISZTIKUS KONGRESSZUS

Vajon a Gondviselő mire hívott meg bennünket az elkövetkező egy évben? Talán arra, hogy észre vegyük, mi a lényeges...

„Kaptunk a Gondviseléstől még egy évet a lelki felkészülésre" (Erdő Péter)

A KONGRESSZUS ÚJ IDŐPONTJA: 2021. SZEPTEMBER 5-12.

2020. június 13-án, Úrnapja szombatján imádkozzunk egymásért egy órát a templomainkban kitett oltári szentség előtt, vagy otthonainkban! Csatlakozz hozzánk a https://corpusdomini.iec2020.hu/#/jelentkezes-otthonrol oldalon!

Reményeink szerint nemsokára lehetőségük lesz a kedves testvéreknek megkötések nélkül részt venni minden szentmisén, illetve szentségimádáson. Amíg azonban érvényben vannak egészségügyi előírások, kérjük azok betartásával vegyenek részt személyesen a szentmisén és a szentségimádáson.

Gergő atya papszentelése június 13-án lesz. Sajnos, csak néhányan vehetnek részt a szentmisén, a többiek a közvetítés útján kapcsolódhatnak be a Bonum TV-n keresztül, illetve a Főegyházmegye facebook oldalán.

Gergő atya templomunk búcsúnapján, június 20-án este 6 órakor fog újmisét bemutatni a templomkertben, amikor az ajándékát is szeretnénk neki átadni. Mivel most nincs lehetőség nagyobb ünnepi keretet adni az alkalomnak, úgy készülünk, hogy ősszel lesz egy ünnepi szentmise, ahol a testvérek is részesülhetnek személyes áldásban, illetve ünnepi agapét is akkor rendezünk.

Június 22-26-ig **napközis tábor** lesz a Főplébánia kertjében a főplébániai ifjúság szervezésében általános iskolás gyermekek részére. Jelentkezni a főplébánia email címén lehet.

NPET - azaz **Napközis-Parti-Evezős Tábort** szervezünk a 14 éven felüli fiatalok számára június 22-július 1-jéig. Bővebb információk és regisztráció a honlapon.

Az idei Lelkes Napok elmaradása miatt a Főplébánia kertjében bejárós formában regionális **ifjúsági karizmatikus tábort** szervezünk 15 és 25 év közötti fiatalok számára július 6-11-ig.

Köszönjük, hogy anyagi támogatásukkal is kifejezik közösségünk iránti elköteleződésüket. Alábbiakban megtalálhatók azok a főbb adatok, amik lehetővé teszik, hogy támogatásukat eljuttassák hozzánk.

- "**Egyházi hozzájárulás**" megjegyzéssel érkező támogatásukat a plébánia számlaszámára várjuk. A Magyar Katolikus Püspöki Kar által megjelölt irányadó összeg a jövedelem 1%. Ez nem része, és nem válthatja ki az adóbevalláskor felajánlható 1%-t.
- "**Működési támogatás**" megjegyzéssel érkező támogatásuk, amit a plébániának ajánlanak fel, a perselypénz támogatásával azonos jellegűnek mondható.
- "**Orgona felújítására**" megjegyzéssel érkező támogatásukat plébániánk alapítványának a számlájára fogadjuk.
- "**Rászorulók részére**" megjegyzéssel érkező támogatásukat szintén a plébánia alapítványának a számlájára utalhatja.

Pestszentlőrinci Főplébánia
1181 Budapest, Batthyány u. 87/B
OTP Bank számlaszám: 11718000-20010063
Megjegyzési rovatába: „Egyházi hozzájárulás", illetve "Működési támogatás"

Krisztus és Mária Segítsége Alapítvány
1181 Budapest, Batthyány u. 87/B
OTP Bank számlaszám: 11718000-20032795
Megjegyzési rovatába: „Orgona felújítására", illetve "Rászorulók részére"

Felelős kiadó:
Budapest-Pestszentlőrinci
Mária Szeplőtelen Szíve Főplébánia
1181 Budapest, Batthyány u. 87/b
Tampu-Ababei József plébános

Állandó munkatársak:
Szerkesztő: Hős-Burucs Tímea
Korrektor: Fierer Zsuzsa
Tördelő: Koppányi Viola
Nagyné Ficza Mariann, Szilárdi Ferencné
Következő lapzárta: 2020. augusztus 2.